

Πριν λίγες μέρες ο φίλος της ιστοσελίδας μας, ο ποιητής, λογοτέχνης και ζωγράφος κ. Σταύρος Καλυβιώτης, μας τίμησε με την αποστολή της πρόσφατης ποιητικής συλλογής του **ΡΗΣΕΩΝ ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΙ**.

Με την άδεια του θα μοιραστώ μαζί σας αποσπάσματά της και θα τολμήσω παράλληλα να παραθέσω και σκέψεις και συναισθήματα που μου προκάλεσαν.

Με τον πρόλογο του έργου ο κ. Καλυβιώτης ξεκαθαρίζει το «σημαίνον» του τίτλου και εκθέτει σύντομα αλλά περιεκτικά και το καλλιτεχνικό ρεύμα στο οποίο θα ταξινομούσαμε τη Συλλογή.

Για ενημέρωση και εξοικείωση με το όλο έργο παραθέτω αυτούσιο τον ΠΡΟΛΟΓΟ

Από την αρχαία εποχή μέχρι τις μέρες μας, άνθρωποι του πνεύματος (σοφοί, φιλόσοφοι, τραγικοί ποιητές κ.α.) άφησαν με το έργο τους πλούσια παρακαταθήκη σοφίας. Οι ρήσεις και τα γνωμικά τους, αν και τα δυο είναι έννοιες αλληλένδετες, προκαλούν τον εντυπωσιασμό.

Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν Έλληνες και το πνευματικό τους έργο, ο θησαυρός των γνωμικών αυτών ή των ρήσεων, παρεμβάλλονται σε λογοτεχνικά κείμενα πολύ δε περισσότερο κατασταλάζουν ως πρότυπα στη σκέψη και διαμορφώνουν το χαρακτήρα πολλών ανθρώπων...

Στην ποιητική αυτή συλλογή με τίτλο: «Ρήσεων Αντικατοπτρισμοί», περιλαμβάνονται ποιητικοί σχεδιασμοί κάτω από το νόημα συγκεκριμένης ρήσεως αρχαίου φιλόσοφου, ή ακόμη ενός γνωμικού ή παροιμίας.

Η ανάπτυξη του θέματος γίνεται σε ελεύθερη ποιητική μορφή, δεν περιορίζεται στο στενό πλαίσιο ερμηνείας της ρήσεως ή του γνωμικού, αλλά επεκτείνεται στις σημερινές εκφάνσεις της ζωής, με συμβολισμούς και διδάγματα.

Η απόδοση των ποιητικών σχεδιασμών έχει επηρεαστεί από τα χαρακτηριστικά του καλλιτεχνικού ρεύματος του ρομαντισμού, που άνθισε στη Δυτική Ευρώπη στο τέλος του 18ου αιώνα.

Δίδεται έμφαση στην πρόκληση ισχυρής συγκίνησης, με κυρίαρχο στοιχείο το συναίσθημα αντί της αίσθησης του αληθινού.

Πάντα πίστευα ότι η ποίηση θα μπορούσε να είναι οδηγός και δάσκαλος «στάσης ζωής». Η ποίηση έχει τη δύναμη να μιλάει για «αξίες ζωής» χωρίς το μειονέκτημα να δημιουργεί την συνήθως όχι και τόσο αποδεκτή αίσθηση της «διδασκαλίας».

Τα ποιήματα της Συλλογής έχουν το χάρισμα και της αξία των «ρήσεων» αλλά και του «αντικατοπτρισμού» τους στην ποιητική αισθητική του κ. Καλυβιώτη

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

**«πέτρην κοιλαίνει ρανίς ὕδατος ἐνδελεχείη»
(Μια επίμονη σταγόνα νερού ανοίγει τρύπα
σε πέτρα).**

**Χορίλος, - Επικός ποιητής. Έζησε στην Αυλή
του Μακεδόνα Βασιλέα Αρχέλαου Α΄, 413 – 399 π.Χ.**

*Άγριο λουλούδι ολοκόκκινο
σφιχταγκαλιασμένο με αγριωπό βράχο,
στέκεται μονάχο στο φαράγγι του Βυρού.
Γάργαρα νερά του Ταῦγετου
το δροσίζουν
και ξεχύνονται προς τη θάλασσα της Καρδαμύλης.
Τρυφερό το κορμί του,
όμως, απλώνει βαθειά τις ρίζες του
στη χαραματιά του βράχου.*

Και θεριεύει...

*Η ομορφιά σου με θάμπωσε, αγνό λουλούδι,
το άρωμά σου με ταξίδεψε σε ουράνιους ανθώνες.
Θέλω να σε κόψω για να σε πάρω κοντά μου...*

*Όμως, συλλογιέμαι φτωχικό μου λουλούδι,
αν κόψω τον τρυφερό βλαστό σου
θε να 'μαι δυνατός;*

*Γιατί εσύ, μοσχομύριστο,
πιο δυνατό από μένα φαντάζεις.
Ριζώνεις και με το τρυφερό κορμάκι σου
-που εγώ το θωρώ αδύναμο,-
χαράζεις και σχίζεις σιγά σιγά τον αγριωπό βράχο.*

***Εγώ μπορώ να κόψω τον τρυφερό βλαστό σου...
Εσύ, σα μια σταγόνα νερό, μπορείς να ραγίσεις το βράχο!***

Αλήθεια, πόσο δυνατό είσαι λουλούδι της πέτρας!

Η ρήση **«Μια επίμονη σταγόνα νερού ανοίγει τρύπα σε πέτρα»** μου δείχνει μια εμπειρία, μια δυνατότητα ίσως και ένα τρόπο δράσης, οι στίχοι όμως του ποιητή:

*Όμως, συλλογιέμαι φτωχικό μου λουλούδι, / αν κόψω τον τρυφερό βλαστό σου/
θε να 'μαι δυνατός;*

Με πάνε ακόμη παρά πέρα... Βάζουν συναισθηματικά ένα φραγμό στη «σχετική» δύναμή μου!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΒΕΛΟΥΣ

**« Ἡ δὲ κακὴ βουλή τῷ βουλευσάντι κακίστη»
(Ἡ κακὴ πρόθεση κάνει πιο πολύ κακό σε αὐτόν που την
έχει). Ησίοδος, 7ος αιώνας π.Χ., - Αρχαίος Ἕλληνας ποιητής
(Ἔργα και Ημέραι 266)**

*Με υστερόβουλη σκέψη,
εξακοντίζεις βουές¹ ασύνετες
σε διαδρομές με αδήωτες² λεωφόρους,
απρόσιτες στη δική σου λογική.*

Αδειανή η φαρέτρα της ψυχής...

*Με στόχο συκοφαντικό,
εξακόντισες τα βέλη να πληγώσουν
το δρόμο του καλού.
Κρυμμένος σε λεοντή φθόνου,
χαρακτηρίζεις ευτελή επιτεύγματα άλλων.
Διαβλητικά μειώνεις ικανότητες και αξίες.*

*Λόγος που φεύγει δεν ξαναγυρίζει,
πλανάται στις γειτονιές του κόσμου
με τα σκοτεινά φτερά του χαρακτήρα...*

*Τα φαρμακερά του βέλη
αδύναμα να βλάψουν το φως της αυγής,
επιστρέφουν
και στη δική σου κρύπτη καρφώνονται.*

*Απομονωμένος στο παραγώνι της ανυπαρξίας
ανοίγεις λάκκο λεόντων
κι ο ίδιος εκεί θα καταλήξεις.*

1 βουές = φήμες κακές 2 αδήωτες = που δεν έχουν λεηλατηθεί
Ο ποιητής κ. Καλυβιώτης πλαταίνει τη «ρήση», τη συγκεκριμενοποιεί. Η «ρήση» αποκτά ένα απειλητικό και ως εκ τούτου απευκταίο πρόσωπο, αλλά με την ομορφιά και τη μουσική των στίχων το νόημά της σε αγγίζει και σε προβληματίζει.

Το ποίημα που εκφράζει αισθητικά πολύ έντονα μια στάση ζωής μια βελούδινη αντιμετώπιση δυσκολιών και που το διάλεξα σαν αγαπημένο είναι:

ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ

**«Το να εκδικείται κανείς, ακόμη και τον εχθρό του,
είναι κακό.**

**Το να μην εκδικείται κανένα είναι ανωτερότητα»
Βολταίρος, 1694 – 1778, - Γάλλος συγγραφέας,
ιστορικός και φιλόσοφος**

*Στην άκρη του θερισμένου κάμπου
ολομόναχος στέκεις.
Με φθονερή ματιά
καρπούς αποζητάς από τις σοδειές άλλων.
Με το σπαθί της καταστροφής περιφέρεσαι,
ορθώνεις εχθρική τη θωριά σου
ζημιώνοντας στρατοκόπους
και δουλευτές της γης.*

Δε θα σε εκδικηθώ.

*Με τις δικές σου πράξεις
σε αψηλό βάθρο μ' ανέβασες.
Από εκεί θα σ' αγναντεύω με συμπόνια.*

Και φωνάζω για ν' ακούσεις τη φωνή μου.

*Σε προσκαλώ
στην καρδιά του θερισμένου κάμπου
να σφίζουμε τα χέρια.
Την αλετροχέρα¹ στιβαρά να πιάσουμε
και το υνί να ισιοδρομήσουμε στ' αυλάκωμα της γης...
Και οι καινούριοι καρποί, χάρισμά σου θα 'ναι!*

1 αλετροχέρα = χειρολαβή αρότρου

Η Συλλογή έχει και μια τρυφερή αφιέρωση:

Αφιέρωση:

ΚΑΘΡΕΦΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ

Στην εγγονή μου Αργυρώ

Μπροστά μου η γαλανή θάλασσα...
Ένας ολόλευκος γλάρος, πολύ σιμά,
φεροκοπά παιχνιδίζοντας
στο καθρέφτισμα του γαλάζιου.

Η μικρή Αργυρώ
παίζει στην άμμο με τα παιχνίδια της.
Το παιδικό της γέλιο
ντύνει γλυκά τα καλοκαιρινά της όνειρα.
Δροσερός ο μπάτης
της χαϊδεύει το πρόσωπο
κι απαλά ανεμίζουν τα ξανθά της μαλλιά...

Απολαμβάνω τη μαγεία της γαληνεμένης θάλασσας,
που καθρεφτίζεται στα μάτια της...

ΜΕ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Στον εγγονό μου Στάθη

Τρυφερό το βλέμμα σου, γλυκό,
ξεσηκώνει χαρές...

Γεμίζει ο ουρανός με φωνές και πουλιά χαρούμενα.
Μικρούλης είσαι,
κι από τώρα, μεγάλο θωρείς το κάθε τι δικό σου.
Το έχεις στην ψυχή και το δείχνεις.
Την πρωτιά αναζητάς στα παιχνίδια σου
και γι αυτή αγωνίζεσαι.
Παιδικά σου προτερήματα,
η σπιρτάδα του μυαλού
και το ενδιαφέρον για ό,τι συμβαίνει γύρω σου.
Γι αυτό θα προκόψεις στη ζωή...

Μικρέ μου,
μεγάλος να γίνεις στην κοινωνία
και χρήσιμος.
Θερμή ευχή από καρδιάς...

Καλοκαίρι 2015

Το έργο του φίλου κ. Καλυβιώτη είναι μια διακριτική και σε πολλά μέρη τρυφερή πρόταση στάσης ζωής δοσμένη με ομολογουμένως υψηλή αισθητική.

Συνδυάζει γνώση, τέχνη, διδαχή κι αποκαλύπτει έναν ευγνώμονα αποδέκτη της προσφοράς **Εκείνων που έδωσαν το Φως της Γνώσης.**

Δεν παραλείπει βέβαια, όπως κάνει στα περισσότερα έργα του, να το στολίσει κι αυτό και εικαστικά με τη σύνθεση του εξωφύλλου: **Τ' αστέρια της ελπίδας, πολύτιμα πετράδια της ζήσης.**

Ευχαριστούμε τον ποιητή, λογοτέχνη και ζωγράφο κ. Σταύρο Καλυβιώτη για τους αντικατοπτρισμούς των ρήσεων και περιμένουμε κι άλλες δημιουργίες.

Με κλικ εδώ μπορείτε να δείτε ολόκληρο το έντυπο της Συλλογής

Αικατερίνη Ζωγράφου